

Franciscaans jongerentreffen 2011

Het afgelopen jaar is er veel veranderd voor mij, ik ben samen gaan wonen met de liefde van mijn leven, Piet. Van een schoolmeisje ben ik veranderd in een zelfstandige vrouw. De laatste maanden was het erg druk, ik heb twee baantjes en doe vrijwilligerswerk. Het was een beetje een rommeltje in mijn hoofd.

Vrijdagmiddag kwamen we aan in Megen. Megen is een oud, piepklein stadje aan de Maas. Al jaren op rij kom ik naar het Franciscaans Jongerentreffen, maar toch gaat het niet vervelen, het blijft elk jaar weer een bijzondere, unieke ervaring. Zodra we Megen binnenreden daalde er een enorme rust over mij heen. We werden warm begroet door de broeders en medeorganisatoren. Omdat ik het fijn vind om te helpen, maar geen tijd heb om echt als organisator aan de slag te gaan heb ik aangeboden om de catering te helpen. Ook Piet wilde graag iets doen en hij sprong bij in de materialencommissie. Het keukenwerk vond ik een leuk baantje, je zag meteen wie er allemaal binnenkwam en ik had de kans om iedereen even apart te begroeten.

Één van de mooiste dingen van de Franciscanen vind ik het leven onder de mensen en dichtbij de natuur. Wat ik heel mooi vind is dat iedereen geaccepteerd wordt zoals hij is, zonder dat er een soort van “bekeringsdrang” achter zit. De broeders en zusters hebben een eigen groenten- en kruidentuintje. De kruiden uit de kruidentuin worden gebruikt om thee van te zetten en dat is eigenlijk de lekkerste thee die ik ken. Ook bij de andere deelnemers is deze erg populair. We hadden dan ook een flinke voorraad thee gezet. Het is een soort traditie dat we de middag voor het jongerentreffen een worst naar de zusters brengen en aan hun vragen om voor goed weer te bidden. Dit jaar werd aan mij gevraagd of ik een doosje scharreleieren wilde brengen, omdat de zusters vegetarisch waren geworden.

Het thema van het jongerentreffen was dit jaar “spiegel”. Hoe spiegel jij jezelf? Hoe spiegel jij je leven? Toen alle deelnemers aanwezig waren begonnen we met een soort kennismakingsspel. Van te voren hebben we allemaal een foto in moeten sturen. Deze foto's stonden ingelijst op tafel. Je moest aan de tafel gaan zitten waar jouw foto stond. Voor de kennismaking maakten we een soort zelfportret, waarin alle dingen tevoorschijn kwamen die je belangrijk vond. Iedereen ging op zijn eigen, creatieve manier aan de slag, waarna een aantal levensverhalen volgden. Het was mooi om te horen wat voor leven iedereen leidde. De één woonde samen, of bij de ouders, de ander woonde in een woongroep, terwijl een ander weer in Zwitserland zat en voor het Jongerentreffen naar Nederland kwam. Na de kennismaking volgde een dagafsluiting in de kerk. Ook dit jaar was er weer goed voor de muziek gezorgd en kreeg ik kippenvel toen het eerste nummer werd ingezet.

We sliepen met z'n allen in een grote gymzaal. Hoewel iedereen zich stil hield had ik toch niet zo goed geslapen, misschien omdat ik in een andere omgeving was, misschien van alle indrukken.

De volgende ochtend stond ik alweer vroeg op, omdat ik zou helpen met het zetten van koffie en thee. Ik bleek niet de enige te zijn die al wakker was, want toen ik naar boven, naar de keuken wilde lopen kwam ik een meisje tegen. Ze kon niet slapen omdat ze last had van kiespijn. Ze is mee naar boven gelopen en heeft me gezelschap gehouden. Rond zeven uur wilde ik de andere deelnemers gaan wekken, maar dat bleek niet meer nodig te zijn, het licht was al aan. Na de koffie en thee volgde er een ochtendgebed in de kerk, een mooi begin van de dag. Daarna gingen we ontbijten. Meestal eten we in de grote zaal van Acropolis, het

gemeenschapshuis tegenover het klooster, maar omdat er dit jaar wat minder deelnemers waren zaten we in “de Refter”, de eetzaal van het klooster. Dit was veel gezelliger, omdat het minder massaal leek. Ons groepje was als eerste aan de beurt om af te wassen. (We hadden geluk dat we alleen ontbijtbordjes hadden, van het avondeten heb je veel meer afwas :P)

We hebben een film gekeken over Clara van Asissi. Clara was de eerste vrouwelijke volgeling van Franciscus. Meteen viel de vastberadenheid voor haar levenskeuze op. Haar oom en de paus probeerden haar van haar keuze te weerhouden, maar Clara bleef standvastig en kreeg uiteindelijk goedkeuring voor haar regel van “de hoogste armoede”. Het was een mooie film. We hebben in ons groepje over de film gepraat en over onze eigen levenskeuzes.

's Middags hadden we workshops. Zelf was ik ingedeeld bij een rondleiding en een boetseerworkshop. Ik zat samen met Piet in het groepje, wat natuurlijk erg gezellig was. De rondleiding vond plaats in het Clarissenklooster. Hoewel ik al jaren in Megen kom heb ik het Clarissenklooster nog nooit echt gezien. Het eerste dat opviel was dat het zo groot was en dat alles zo netjes werd onderhouden. Veel ruimtes zijn sober ingericht, met de achterliggende gedachte dat je niet alles op hoeft te vullen en zo voor jezelf ook een rustiger gevoel overhoudt. Om het klooster heen ligt een enorme, prachtige tuin, maar het meest bijzondere van alles was de hostiebakkerij. Hiervan bleken er maar een paar in Nederland te zijn, dus ook onze hosties komen daar misschien wel vandaan. Aan het einde van de rondleiding gingen we een kopje koffie of thee drinken. De zuster die ons rondgeleid heeft vroeg aan ons of we zelf het gevoel hadden een roeping te hebben en of we deze volgden. Onder een roeping kun je verschillende dingen verstaan, je kunt inderdaad het gevoel hebben dat je broeder of zuster moet worden, maar je kunt ook een goede vader of moeder voor je kinderen zijn, of je leven wijden aan het helpen van anderen, zoals een verpleegster, psycholoog, of een missionaris dat doet. Hier moest ik even over nadenken, ook ik heb een aantal jaar met mezelf geworsteld. (waarschijnlijk heeft bijna iedereen dat weleens gedaan) De zuster vertelde een stukje over haar eigen roeping en hoe ze ertoe was gekomen om Claris te worden.

Mijn tweede workshop was boetseren. Van te voren deden we een soort van ontspanningsoefening, waarna we aan de slag gingen. Zelf wist ik helemaal niet wat ik moest maken, maar gaandeweg kwam er vorm in de klei. Eerst een soort van vogel, die een duif voor moest stellen, maar meer op een gans leek, daarna een moeder met kind. Het was mooi om in stilte te werken. Wanneer we hadden gepraat zou ik waarschijnlijk iets heel anders hebben gemaakt.

Na de workshops ben ik even gaan wandelen met een vriendin van mij. Meestal maken we met de hele groep een wandeling, maar dit jaar stond dat niet op het programma. Achteraf was dat niet zo erg, want het heeft toch bijna de hele tijd geregend. De omgeving van Megen is erg mooi. In het stadje zelf heb je nostalgie, het is net of je vijftig jaar terug in de tijd stapt, buiten het stadje kun je een wandeling maken over de dijk. Je kijkt dan uit over de Maas en de weilanden. Natuurlijk wandelden we langer dan de bedoeling was en kwamen we een beetje te laat voor het eten. Het eten was gemaakt door de groep die een kookworkshop volgde. We kregen een vegetarische pasta, die heerlijk smaakte. Het toetje bestond uit een soort van yoghurt met een perzik erin, zodat het net een spiegelei leek, wat weer mooi bij het thema aansloot.

Na het eten gingen we naar de vigilieviering bij de zusters. Er werden mooie teksten voorgelezen en op het einde van de viering mochten we allemaal een theelichtje op een spiegel neerzetten. Wat ik jammer vond is dat een deelnemer het FJT moest verlaten om met

spoed naar de tandarts te kunnen en daar moest ik tijdens de viering wel even aan denken. Piet zorgde aan het einde voor de muziek. Hij speelde accordeon en iedereen was daar heel enthousiast over.

's Avonds was er een "open podiumavond" genaamd "Notte dell Umbria". (dit betekent vrij vertaald "avond van Umbria" Umbria is een regio in Italië) Iedereen die wilde mocht een act doen. Dit jaar waren er veel leuke sketches. Piet heeft accordeon gespeeld. Het was mooi om te zien hoe iedereen meedeed. Zelf heb ik een stukje 'sign language' gedaan. Dat is de Amerikaanse doventaal die je uitbeeldt op muziek. Ik had het liedje "Above All" van Michael W. Smith vertaald.

De dag sloten we af met een viering in de kerk. Na afloop ben ik meteen naar bed gegaan. Omdat het zo mooi was wilde ik eigenlijk wat langer blijven zitten, maar ik was doodmoe en de volgende dag moest ik weer op tijd op om voor de catering te zorgen.

Zondagochtend kregen we (hoe kon het ook anders) spiegeleieren voor het ontbijt. Na het ontbijt volgde een eucharistieviering. Hier waren ook mensen uit het stadje voor uitgenodigd. Na de viering ben ik snel naar de keuken van Acropolis gerend om te helpen met het inschenken van koffie en thee. Omdat ik veel heb geholpen met de catering was ik in het begin een beetje bang dat ik daardoor veel van het programma zou missen. Gelukkig was dat helemaal niet het geval. Tussendoor heb ik gewoon lekker mijn eigen ding kunnen doen. Ook heb ik een aantal mooie en ontroerende, maar ook heftige gesprekken kunnen voeren met een paar deelnemers.

In onze groepjes hebben we teruggekeken op het weekend en er werd ons de vraag gesteld of er dingen waren die we graag "mee naar huis wilden nemen". Ja, de warmte, vrede en vriendschap van dat weekend wilde ik graag mee naar huis nemen en uitdragen in het dagelijks leven. Dit weekend heb ik nagedacht over mezelf en gespiegeld. Soms neem ik te veel hooi op de vork.

Uiteindelijk volgde er een afsluitende viering en afscheid van elkaar. Van sommige mensen was het niet eens zo gemakkelijk om afscheid te nemen. Ik bleef mijn armen maar om dezelfde persoon heen slaan.

Ik kijk terug op het meest geweldige weekend van het jaar en kijk nu alweer uit naar volgend jaar.

Zoals Franciscus zou zeggen: "Vrede en alle goeds".